

[Mä romahdin, nyt yritän nousta](#)

En oo ees varma mist mie aloittaisin.. Vaikka siitä ku muutettiin uudelle paikkakunnalle mun olles vielä junnuna, joku 10v. Miul oli iha semi jees lapsuus tai oikeestaan tosi onnelline sellane. Tän uuden kaupungin myötä kaik kuitenkin muuttu.

Ekaks minuu alettii koulukiusaa, koska puhuin ja pukeuduin eritaval ku muut. Sitä jatku koko ala-asteen. Mä sairastuin melkei anoreksiaan, mut onneks terveydenhoitaja huomasi oireet ajoissa niin vältyin siltä helvetiltä.

Mussa alko ilmenee väkivaltasii piirteitä ku olin 11v. Kävin käsiks mua kiusanneisii ihmisii, ja välil semi pahastikki. Reksi ehoitti psykologii, kävin kerra ja annoin olla. Mikä olis tilanne ny, jos oisin silloin käynny säännöllisesti sielä? Jaa-a..

Anyways, yläasteel mie olin enemmän itsevarma, olin saanu frendeja enemmän ja kerranki sellasii, jotka on edellee mun elämäs. Rupesin polttaa melkei heti 7lk alettuu. Rupesin myös ryyppää ja kapinoimaa, koulu ja arvosanat ei kiinnostan ollenkaa.

Mie eksyin porukkaa mis kannabis oli "elämä" ja löysin sieltä itelleni ukon, jonka kans oikeestaa meidän elämä oli pelkkää seksii ja polttelua ja ruokaa. Mut se oli miul iha ookoo, mie nautein siitä rauhallisest olo. Tosin se kundi kyl paljastu täydeks mulkuks, meni välit ja mun polttelu loppu siihen (onneks).

Miun vanhemmat on kans yks ongelma.. Ne juo joka ikinen vklp, varsinki faija. Mutsi halua erota ja avautuu miul kuinka faija sitä välil hakkaa ja riehuu kämpil ja skitsoo joka asiast. Mut kyl mutsiki osaa ol tosi provosoiva ja skitso. Ja väkivaltaane. Ei ne toisiaa mitenkä kunnol lyö mut niiku välil ehkä kerra vuodes joku lyö jottai. Oon nähny iha liikaa väkivaltaa miun elämän aikan, ja oon vast 19.

Sit tietysti välis oli kaikki murrosiät jne tämmöset mikkä sekottaa päätä vielä enemmän. Mul oli jo joskus 3-5 luokan kyseenalasta et mikä sukupuoli minuu oikee vetää puoleensa. Vuosien pääst totesin et oon bi, mut nykyään tiedostan et oon panseksuaali. Seki oli tosi rankkaa aikaa ku en tienny mitä ois pitäny ajatella ja mite perhe tai frendit suhtautuu, mut yhtäkä frendii en menettän ja noh vanhemmat on homofobikkoi joten siks ne ei tiedä vielä kää, kai.

Oon käynny ny vuode psykologil ja se on parast varmaa mitä oon ikin tehny et "hain" apuu. Oikeestaa en ees hakenu mut puhuin asioist ihmisel joka pisti asioit eteepäi ja otin avun vastaa. Nyt o diagnoosit ja lääkkeet mut toistaseks on edellee aika sekavan masentavan ahistunu fiilis. Oon romahtanu yläasteen jälkee kivuliaan pahasti. En ees oo enää varmaa mitä kävi, mut toivottavast tää

helpottaa joskus ees.

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2018/ma-romahdin-nyt-yritan-nousta>